

Bachmann Jakabné Büchler Róza

Büchler Róza van a képen, dédapám második felesége nem sokkal halála előtt. A dédapám főkantor volt a Rumbach Sebestyén utcai zsinagógában, a [második] felesége meg zongorista. A dédapám azon kívül, hogy főkantor volt, koncerteket adott. És volt egy állandó zongorakísérője. Az egyik ilyen koncert alkalmával, amikor elment a koncert színhelyére, közölték vele, hogy nagy baj van, mert az állandó zongorakísérő megbetegedett, és nem tudott eljönni, de a Zeneakadémiáról szereztek egy zongoristát, aki nagyon tehetséges, mindent tudni fog, nem is kell próbálni. Az én nagyapám [dédapa] szörnyen meg volt ijedve, felment a színpadra, rögtön odanézett a zongorához, hogy ki az a zongorista, aki őt kísérni fogja. És egy kislány volt. Mire olyan ideges lett, hogy megbotlott a saját lábában, és teljes hosszában végigvágódott a színpadon. Na, ez a kislány volt a Büchler Róza, aki három hónap múlva a felesége lett. Mindenki nagyon szerette. Úgy hívták a családban, hogy Csecsemama! Olyan szép volt, csecse az szép. Csontvelőrákban halt meg 1929-ben, én nem is ismerhettem. Mindenkivel jóban volt, finomakat főzött, és remekül zongorázott. Jellemző, hogy mindenki mennyire szerette, az én szüleim elváltak, amikor én másfél éves voltam, és apám senkit nem szeretett a családból, de amikor azt mondta, hogy Csecsemama, akkor könnyes lett a szeme. Annyira szerette ő is. Csecsemama zeneakadémista volt, zongora szakon végzett, aztán nagyon gyorsan férjhez ment a dédapámhoz, és szült három gyereket: Sándort,

Ödönt és Szilárdot. Egyik tehetségesebb volt, mint a másik. Sándor operaénekes lett, Ödön hegedűművész és Szilárd is élete végéig énekelt egy kórusban.